

Nimah Ismail Nawwab

Ezeregyéjszaka

Ha meghallom a búbos banka dalát,
éneke visszhangzik a pálmalevelek között,
és felsejlenek előttem az ősi idők
szellemei és a legendák:

Rendíthetetlen, bátor karavánok
róják a végtelen homoktengereket,
sietve az oázisok felé, ahol a szabadság
vándorai biztonságot lelnek.

Ott asszonyaik mosnak a meleg vizű forrásokban,
az örökzöld pálmák oltalmában
kosarakat fonnak,
főznek, varrnak, állatokat terelnek,
napjaik kemény munkával telnek.

Szellemek és legendák:
Csillagok fényzuhataga
sejtelmesen világítja meg a sátortáborn.
A hold ezüstsarlója
szinte megrészegíti a szakállas arcokat.
Fiatal fiú lába vad ütemet ver
a sivatag homokjába:
„Dana, ja dan dan”;
s a dalból fogant gyöngyök messze szállnak egészen az öbölig:
„Dana, ja dan dan”.

Mámorít a pirított kardamom illata,
körülölel a friss kávéaroma,
perzselő a meleg az aranyszín kampón függő edények körül,
és fiatal lányok félénk viháncolása
hallik az osztott falú sátrak felől.

Tábornút lángja imbolyog, lassan
parázssá válik a fa, szikrák pattannak az égre,
táncol a törzs a „dana, ja dan dan” ütemére.

Egy búbos banka szomorú dala hallik
a csendes éj végi léghen, mint hajdanán:
egy új évszázad hajnalán.

A legendák és szellemek
pedig elszállnak a változások szelével.

Mekka utcái

A hosszú mekkai utcákat
magas, karcsú házak szegélyezik.
Fehérre meszelt vagy fával burkolt otthonok
épültek minden sarkon, fel a hegytetőig, végig a gerincen,
és lenn a völgyben, a Szentföldön is.

Magas, karcsú házak,
sok száz éves otthonok.
Kortól barnult vasrácsos ablakok
néznek le az utcák varázslatos labirintusára, a huzatos gyalogutakra;
emberek hangja visszhangzik a sikátorokban:
a régmúlt idők hangjai.

Hangjai családoknak, barátoké, akik mindannyian jól ismerik egymást,
de befogadják a távoli országok vándorait is.
Vízpipázó férfiak és nők csendje tölti meg az éjt,
a neszes éjszakákat s a zajos estéket.
A nyitott ajtós házakban kényelemes heverőkön,
teázás közben régi legendákat mesélnek.
Az idősek továbbadják a jövő nemzedékének a
jól ismert vagy ismeretlen történeteket,
hogy emlékezzenek a hagyományokra,
hogy hirdessék a dicső múltat
tántoríthatatlanul.

A lesből támadó

Egy régi filmet nézett:
egy maszkos férfi behajtott teherautójával az épületbe.
Bólogatott: – Igen, még egy! Még egy terrorista!
Higgadtan tagolta a szavakat
és fiatal szeméből fájdalom
sugárzott.

Értük aratott diadalt,
ernyedten lógó kezekkel is győztes volt;
végtére is felülkerekedett,
ám céltalan tettével magára haragítja a világot.

Azok az örült fanatikusok elültették a keserűség magját
fiataljainkban, akik most azt hiszik: itt élni
csakis így lehet.
Meggkérdőjelezik a társadalom alapértékeit.

Feltehetek-e igaz kérdéseket,
és akarom-e az igaz válaszokat?
Nincs mentség, nincs megbocsátás, nem feledhetők
a szükségtelen gyilkosságok, ártatlanok pusztulása.
Minden elveszett életért kár.

Hazánk egy megszállt vidék tágra tárt kapujában fekszik.
Valaha békés királyságunk egykettőre kihasználták,
és elfogadó, békés hitünk
elrabolták, kiforgatták, felhasználták
hatalomra éhes fanatikusok.
Félrevezetés, hogy szükség van bosszúra,
bosszúra a józanok ellen;
elfogadhatatlan e nézet az életben.
A megtevesztettek szívükben tiszták
és alapjában embertársaikkal nyíltak.
Az elfogadás hozza a vallás terjedését,
a lélek varázslata milliárdok esdeklését.
Már mindent széttört – akár a sziklák egy
háborgó, pusztító folyóban – az egymás iránti gyűlölet.

Imáink egyről szólnak: most
itt állunk kiszolgáltatva
a lesből támadóknak.
Forduljunk feléjük,
változtassuk meg nézetük,
mert a gyűlölet színe a szemükben az igazság színe;

és akkor mi, mindahányan
Ádámnak fiai és lányai
muszlim, keresztény és zsidó imáinkkal
utat törünk, és elvezetjük népeinket
egy békés, közös világba mindörökre.

Isten által lepecsételve!
Terjesszék el békeüzenetemet az emberek közösségeiben!

Nagy István Paphnutius fordításai

Nimah Ismail Nawwab Szaúd-Arábiában élő költő, író, fotográfus és tanár. Régi mekkai családban született 1965-ben. Az angol nyelvvel, az írással már a középiskolában megismerkedett, később fordítóként is dolgozott. Jelenleg is Szaúd-Arábiában él férjével és lányával. Angolul és arabul ír. Verseit, esszéit lefordították többek között japán, kínai, portugál nyelvekre is. Nemzetközileg elismert költő. Nagy sikert aratott az Egyesült Államokban megjelent első verseskötete (*The Unfurling*), 2004-ben.